

при командата си винаги определяше, съ какво оръжие да стреляме — т. е. какви камъни да хвърляме срещу „съглашенците“.

Наско ни предвождаше във всички лудории. Единъ ден, следъ репетицията за утрото на Св. Св. Кирилъ и Методий, той ни събра и се упжтихме към градината на „Виненъ долъ“ за узрѣли череши.

— Тръбва да вкусимъ отъ първитъ череши... Ха, да видя, кой е най-сърдцатъ и кой ми е въренъ, — каза той.

Всички омагьосани отъ думитъ му, дружно се провикнахме:

— Да вървимъ!...

Можехме ли да устоимъ предъ изкушението на съблазнителнитъ сладки череши?

Тръгнахме. Цвѣтнитъ ливади преминахме съ пѣсни. Но щомъ навлѣзохме въ дълбокия пжтъ, който извеждаше при градината, мълчешкомъ заситнихме крачки и плахо се заоглеждахме наоколо да видимъ, дали не ни е сподирилъ селскитъ пждаръ. Но широкоплещестиятъ Станко Божичналията — така го наричахме всички — не се стърпѣ и се хвърли върху гърба на Наско. Радостта си, че ще яде узрѣли череши, той не можеше да изрази другояче... Сборичкаха се... Вдигна се прахъ и глъчъ... Но победата спечели нашиятъ командиръ Наско.

Най-сетне стигнахме. Тихъ вътрецъ поклащаше върховетъ на че-

решовитъ дървета, а слънцето заливаше съ блѣсъкъ сочните плодове. Наско като видѣ черешитъ възкликна:

— Ехъ, че червени! — и заотрива ръце. Нашиятъ смѣлъ водачъ разпреди така: азъ и трима по-дребни на ръстъ другари, останахме на постъ, прикрити въ живия плетъ, който ограждаше градината, а той съ другитъ предпазливо влѣзоха въ градината. Пъргаво се покатериха на най-голѣмата череша и запревиваха тънkitъ клончета, обшити съ червени, сочни плодове. Кжсаха и лакомо ги гълтаха. Тѣ не мислѣха, че трѣбва да набератъ и за насъ.

Ние спотаени се озъртахме на всички страни и съ завистъ преглъщахме слюнkitъ си. Въ това време отблизо се разнесе дрезгавиятъ гласъ на пждаря.